

7.1 – דמיון ומציאות

- א. חידושי הריטב"א.
- ב. מהרש"א.
- ג. אמת ליעקב, עמ' 63.
- ד. בן יהודע.
- ה. ליקוטי מוהר"ן ב.
- ו. דעת חכמה ומוסר, ח"ב עמ' ר'.
- ז. מאמרי הראי"ה, ח"ב עמ' 432
- ח. ימי זכרון, עמ' 166

וראה עוד:

חידושי אגדות, מהר"ל, ח"ג עמ' צב, ההבדל בין הים ליבשה.
 יד יוסף על "עין יעקב", עירוב מין בשאינו מינו.
 משך חכמה, ויקרא כו, מד.
 עוללות אפרים, ח"ב, עמ' תרכג, זהירות מרשעים.

1א. חידושי הריטב"א
עובדא דההוא כוורא וכו'. המשל כי ראו
שיבואו ימים לישראל שיהיו בגלות בשלוח,
ו[ב]זו צריך לשמור תורתם יותר כי הרוח קל
מהרה עובר.

ב. מדרש"א

חזינן ההוא כוורא דיתבה ליה חלתא אגביה וקדחא כר. ים לפרש קרוב לענן דלעיל
וכבר צארת כי ימי הגלות דומין להולך בספינה בעמקי מלכות ים הגלות ואלו נעולין בספינה
המטורפת בים שהיא נאלה בתפלה וברחמי שמיא כדאמרין ין הספין רוב חסידים ואמר חזין
ההוא כוורא כו' הוא מול דגים חדש אדר כי פניו לימי הגשמים שעברו ואחוריו לימות החמה לימי
מסן לימי הגאולה ודמיוט במלכות מדי שנחו ישראל בגלותא ויתב ליה חלתא אגבי וקדחא וכו' ר"ל
לחמט לו ההוא מולא שהוא סמוך לגאולה מסן אגבי וע"כ היה סבריין דיבשתא הוא וליכא גלות
וסלקיין ואפיין כו' שנחערס ישראל בין הגוים כאלו איין בגלות ונהו מסעדתו של אחשוורוש וכד חס
גביה אחתפיך כו' כי ימי מסן שהוא גב של אדר אחתפיך לחמה עזה עד שנחמיס ח"ו ישראל כלייה
ס כנאמר יאן ויקראו סופרי המלך בחדש הראשון וגו' ואי לאו דמקרבא ספינתא כו' שחזרט לשזב
לספינתא ולגלות ולשזב בתשובה שלימה כמו שעשו מדכדי וסיעתו היה טבעיין ח"ו אז בים הגלות
וק"ל:

ד. בן יהודע

א. אמת ליעקב.

שם היה קאזלינן בספינתא. פירוש הולכים בלימוד הסוד
הנסתר כדפרשנו לעיל. וחזינן ההוא כוורא זה היצר הרע הנמשך מן
פלוגי, ואיתא בתיקונים על פסוק ניונה כי אין וימן ה' דג גדול
לבלוע את יונה, דג דא פלוגי ע"ש, דיתבא חלתא אגבי חלתא, זה
החומר המכונה בשם חול, סברינן יבשתא היא, החומר דומה למים
שבגהר שנעשים שלג בחורף, בא אדם טפש חשב שזו קרקע
ויבשה, ובנה עליה בית גדול, וכשיצא החורף נמוח השלג וחזר
למים, וטבע הוא והבית אשר בנה במים, כן האדם חושב קניין
החומר של עולם הזה הוא דבר המתקיים, וטורח ובונה עליו
בנינים, וסוף בהבל ילך ואבדו בניניו וקנייניו וירדו לטמיון בר
מינו, וזהו שאמר סברינן החול שהוא החומר וקניין עולם הזה
יבשתא, כלומר דבר קיים בקרקע ויבשה שהבנין הנבנה עליה הוא
קיים, לכן סלקינן ואפינן ובשלינן אגביה, שעשינו כמה בנינים
והמצאות בחומר וקניין עולם הזה, וכד חס גביה, פירוש כאשר
עסקנו בתורה הנקראת אש, שהיא סותרת עצות היצר הרע ובניניו
וענייניו, ומורה לאדם דרך הטובה, ומודעת לו הדרך הישר והנכון,
ושיעזוב הבלי עולם הזה, נהפך היצר מרע לטוב, כמו שאמרו
בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבליק, וכן ארז"ל ומצאת את לבבו
נאמן לפניך, ונחמיה ט' ח'ו לבו לא נאמר אלא לבבו, את יצר הרע
עשהו יצר הטוב שנהפך מרע לטוב, ואע"ג דנעשה בכח התורה,
הנה העזר בא לנו מכח היראה, שאם לא היה לנו יראת ה' עם עסק
תורה, היו טובעים במים הזדונים, ולזה אמר אי לאו דהוה מקרבא
ספינתא, הרומזת לאור השכינה, שממנה נמשכת היראת שמים לנו,
היה טבעינן:

שם אמר רבה בר בר חנה זמנא חדא הוה
אזלינן בספינתא וחזינן האי כוורא
דיתבא ליה חלתא אגבא וקדחא אגמא עלוי
וסברינן יבשתא הוא וסלקינן ואפיין ובשלינן
וכד חס גביה אחתפיך ואי לאו דהוי מקרבא
ספינתא הוי טבעינן. ונראה לפרש שראה
בריה"ק שיהיה קודם ביאת משיח שיגביה
הישראל שתחת ממשלתו על שאר אומות
והאומות מכונים על שם כוורא וזה שאמר
דיתבא חלתא דחלתא הוא מלשון חולם והיינו
שהתקש כוחו של אומה זו וקדח אגמא עליה
והאגמא הוא מלשון הכנעה וספלות כמבואר
בערוך מלשון הלכוף כאנמון ראשו כלומר
שנדלו הכנעה על האומה. סברינן יבשתא
כלומר שחשבו שכבר יבשו תקותם, וסלקינן
ואפיין ובשלינן, היינו שראה הישראל להגביה
עלמם עליהם ולמשול עליהם, וכד חס גביה
אחתפיך. כלומר נהפכו ונתחזקו עליהם.
ואי לאו דהוי מקרבא ספינתא הוי טבעינן.
כלומר שדבר זה יהיה קרוב לגאולה מחמת
כשנתהפך ונתגברו מאוד על ישראל ואילו לא
היה קריבת הגאולה הוי טבעינן:

וה. ליקוטי מזהרין

וְזוֹה שְׁאָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה:
 חוֹזֵינַן לְהָאֵי בּוֹרָא וְכוּ'.
 כִּי בְּגִלוּתֵנוּ, כְּבִיבּוֹל, הַקְדוּשִׁי
 קְרוּדֵיהוּא בְּהַסְתַּרְתָּ פְּנִים, כְּמוֹ
 שְׂכָחוּב (וי"ד ל:): הַסְתַּרְתָּ פְּנֵיךְ;
 שֶׁהוּא בְּחִינַת רַחֲמִים, וְפָנֵה עֵרְפָה
 שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּין, וְכָל תְּפִלוֹתֵינוּ
 וּבְקִשְׁתֵּנוּ עַל זֶה שֶׁפָּנֵה עֵרְפָה אֵלֵינוּ,
 שְׁתִּחַדּוּ אֶת פְּנֵינוּ, כְּמוֹ שְׂכָחוּב (ש"ס)
 וְ: פָּנֵה אֵלַי; וְכֵמוֹ שְׂכָחוּב (בבבב)
 וְ: יָאֵר ה' פְּנָיו, וּקְשָׁאֵנוּ רוּאִים
 אֲדָךְ הַגְּלוּת, וּבְכָל יוֹם אֲנַחְנוּ
 צוֹעְקִים אֵלָיו וְאִינֵם נוֹשְׁעִים, וְיֵשׁ
 מַעֲפָנוּ בְּגִי'יִשְׂרָאֵל, שְׁטוּעִים חָס
 וְשְׁלוֹם בְּלִבֵּם, שְׂכָל תְּפִלוֹת חָס
 לְדִיק, אֲבָל בְּאֶמֶת כָּל תְּפִלוֹת,
 הַצְדִּיקִים שְׂכָבֵל דוֹר וָדוֹר חָס
 מַעֲלִים אוֹתָם וּמְקַזְּמִים אוֹתָם, כְּמוֹ
 שְׂכָחוּב; וְיָקָם מִשָּׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, וּמַעֲלִין כָּל שְׂוָפָא וְשִׁנְפָא לְדוֹכַחְתָּהּ,
 וּבּוֹנִין קוּמְתָהּ שֶׁל הַשְּׂכִינָה מַעֲט מַעֲט, עַד שִׁישְׁתַּלֵּם שַׁעוֹר
 קוּמְתָהּ, אִי יְבוֹא מִשִּׁית, דָּא מִשָּׁה, וְיִשְׁלִים אוֹתָהּ וְיָקָם אוֹתָהּ
 בְּשִׁלְמוֹת.

בְּכָא בְּתַרָּא עֵינֵי עֵיב
 אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה:
 וּמָנָא תְּרָא הוּהוּ
 קְאוּלִינַן בְּסִינְתָא, וְחוֹזֵינַן
 הַהוּא בּוֹרָא דְהַתְּבָא לָהּ
 חֲלֵתָא אַנְבָּה, וְקַרְחָה
 אַנְבָּא עֲלוּתָהּ. סְכַרְיִין
 יְבִשְׁתָּא הוּא, וּסְכַרְיִין
 וְאַסְיִין וּבִשְׁלִינַן אַנְבָּה,
 וְכַד חָס נְבֵה אֶתְהַפְּיֵד.
 וְאִי לָאו דְהִנֵּה מְקַרְבָּא
 לְסִינְתָא הוּהוּ סְבַעֲיָנַן;
 רַשְׁבִּים:
 דְּהַתְּבָא חֲלֵתָא אַנְבָּה. שְׁתִּתָּה חוֹל
 וְקַרְחָא עַל גְּבוּ: וְגַדְתָּ. עֲשִׂיבִים עַל
 חֲחוּל: וּסְכַרְיִין יְבִשְׁתָּא הִיא. אִי
 חָס הִיא:

וְזוֹה פְּרוּשׁ חוֹזֵינַא לְהָאֵי בּוֹרָא - הוּא בְּחִינַת צְדִיק הַדוֹר,
 הַנִּקְרָא רַב, זֶה בְּחִינַת מִשָּׁה מְשִׁים; דְּיִתִּיב לָהּ

חֲלֵתָא אַנְבָּה - הֵינּוּ תְּפִלוֹת, שְׁאֵנוּ מְתַפְּלִים עַל זֶה שְׂכָבוּל
 פָּנֵה עֵרְפָה אֵלֵינוּ; וְתְּבָא לָהּ - הֵינּוּ וְיָבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מִשָּׁה,
 כִּי צְרִיךְ לְהִבְיָא וּלְמַשֵּׁר אֶת תְּפִלָּה לְהַצְדִּיק שְׂבִדוֹר; וְקַרְחֵי עֲלֵה
 אַנְבָּא - הֵינּוּ הַנְּשָׁמוֹת הַבָּאִים עִם תְּפִלָּה, בְּחִינַת כְּתוּלֹת אַחֲרֵיקָה
 רַעוּתִיהָ וְכוּ', כִּי הַנְּשָׁמוֹת הֵן נִקְרָאִין עֲשִׂבִין, כְּמוֹ שְׂכָחוּב (וי"ד ל:)
 וְ: רַבָּה בְּצִמְחַת הַשָּׁרֵה נִתְחַדֵּי, וּסְכַרְיִין יְבִשְׁתָּא הוּא - הֵינּוּ
 שְׂתִּתְפִלוֹת אֵינוּ עוֹשֶׂה פְּרוּחַ; אֲבָל בְּאֶמֶת אֵינוּ כֵּן, אֵלֵא סְכַרְיִין
 וְאַסְיִין וּבִשְׁלִינַן - הֵינּוּ כָּל תְּפִלוֹת סְכַרְיִין וְעוּלִין, וְכָל מַה
 שְׂתִּתְפִלוֹת אֵינוּ עוֹשֶׂה פְּרוּחַ; נְבֵה הַשְּׂכִינָה בְּיוֹתֵר וּמְכִינָה אֶת עֲצֻמָּה לְוֹנָה.
 וְזוֹ אִסְיִין וּבִשְׁלִינַן - כִּי אִפְּיָה וּבְשׁוּל חָס הַכְּנָה לְאַבְיָלָה, לְבְּחִינַת
 זוּג, כְּמוֹ שְׂכָחוּב (בראשית י:): כִּי אִם הִלָּחֵם אֲשֶׁר הוּא אוֹכֵל,
 כְּשִׁישְׁתַּלֵּם קוּמָה שֶׁל כָּל הַשְּׂכִינָה, הֵינּוּ עֲלִיְדֵי רַב תְּפִלוֹת,
 יְקַמְרוּ רַחֲמִיו, וְיַתְּהַפֵּךְ מֵדַת הַדִּין לְמֵדַת רַחֲמִים.

וְזוֹה כַּד חָס - הֵינּוּ כְּאִשֶׁר יְקַמְרוּ רַחֲמִיו. נְבֵה אֶתְהַפְּיֵד -
 הֵינּוּ שְׂתִּתְהַפֵּךְ מֵדַת הַדִּין לְמֵדַת רַחֲמִים, וְאִי לָא הֵינּוּ
 מְקַרְבִּין לְסִינְתָא - הֵינּוּ לְמַעַן לְמַעַן אַעֲשֶׂה וְאֵת (וי"ד ל:),
 כְּרֵאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (וי"ד י"ט): מִי הַקְדִּימֵנִי וְאַשְׁלֵם לוֹ, מִי עֲשֶׂה לִי
 מְוִזָּה קָדָם שְׂנַחְתִּי לוֹ בֵּית וְכוּ'. וְנִצְטָא, שְׂכָל מַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁלֵט
 וְכָל תְּפִלוֹת, הַכֵּל מֵאֲחוּ, וְאִין רְאוּי לְחַשְׁבַּ לְקַבֵּל שְׂכָר עַל שׁוּם
 דְּבָר, וְאַפְּעִלִיפִי שְׁנֵרָאָה שְׁעֲלִיְדֵי תְּפִלְתֵנוּ וְתוֹרְתֵנוּ יִהְיֶה הַנְּאֻלָּה,
 אִפְּעִלִיפִיבֵּן צְרִיבִין אֲנַחְנוּ לְחַסְדוֹ, שְׂכַמְסְדוֹ יִגְאֵל אוֹתֵנוּ. וְזוֹ אִי
 לָא מְקַרְבַת סִינְתָא - זֶה בְּחִינַת חֶסֶד, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 וְ:ל: הַכְּפִינֵן רַבֵּן חֲסִידִים, אִי לָא חֲסִידוֹ סְבַעֲיָנַן חָס וְשְׁלוֹם בְּגִלוּת:

11. דעת חכמה ומסור

ברם אחת עלינו לידע, כי המציאות הזו של העדר וחסרון היא כ"כ
 גדולה ורחבה, עד שיתכן שיבנה אדם בנינים גדולים וחזקים ברוחניות, והכל
 עדין עומד על העדר וחסרון, סוד הדבר מגיע כ"כ, עד שאדה"ר במצבו
 הגדול, שלא הי' שם רק בחינת חלות, גם הוא הי' לו כבר שייכות עם
 המציאות של העדר וחסרון, כי זהו הסוד של "זה לעומת זה".
 הבחינה בזה הוא, לציוור, מהמעשה דרבה בר בר חנא שהביאו חז"ל
 בפ' המוכר את הספינה (צ"ג:), שהלכו בספינה, וסברו על דג שהוא יבשה.
 וירדו עליו ואפו ובשלו, לאחר זמן כשנתחמם הדג, התחיל הדג להתהפך, וזראו
 שהוא דג. עדין הוא סוד הדבר, אפשר לאדם לבנות בנינים גדולים וחזקים,
 אבל אם רק יכול הוא להתנדנד ממקומו, אחר הוא שאין זה מציאות האמיתית.
 והי' זה עוד מהמציאות של העדר, שהיא המונחת תחת שנויים, תחת ביטול,
 מקבלת נדנוד, יכולה לזוז ממקומה, כשהדברים והענינים הם באופן קיימות
 כזאת שאינם זזים ממקומם בשום מצב, כשהם אינם מתנדנדים לעולם, זהו
 הסימן של מציאות האמיתית. ש מ צ י א ו ת א י נ ה מ ז ז ח ת
 ת ח ת ש ז ז י י ב.

הנה במאמר ראשון גבי 'ההוא גלא דמטבע לספינתא' בארתי ענין הטבעת הספינה, שהוא הביטול ממצוות מעשיות, להיות נטבע רק בשכל ועיון לבדו, וזהו ראשית חטאת. אמנם אי' במקדש מלך (ח"א ד' קעט), דיש נשמות גדולות העסוקות הרבה בעיון כרשב"י וחבריו שהם פטורים מהמצוות, כדאמרי' בפ"ק דשבת (יא, א) 'אבל כגון אנו מפסיקים לק"ש ולתפילה'. למדנו מזה שאפשר שיהיה אדם גדול שאין ללמוד ממדרגתו ומדרכיו. והנה מזדמן לפעמים שאדם אחד רואה דרכיו של האדם הגדול כשמתנהג בעניני הגשמיות ומשוטט במחשבתו בענינים גבוהים, ועושה הכל לשם שמים, וכל ימיו עוסק רק בעשיית נחת רוח ליוצרו, עד שנמצא בחי' שכל ימיו כקדושת שבת, ומותר לו להנות מעוה"ז כענין 'הרוצה לנסך יין ע"ג מזבח ימלא גרונו של ת"ח יין' (יומא עא. א). אך צריך לדעת כי הוא משוטט במחשבה אחת מתחתית מדרגות עניני החומר ומדבק מחשבתו בהשי"ת, ואין דבר חוצץ בפניו, מה שאין כן שאר בני-אדם כשיהנו מעוה"ז יתלכלכו בעניני החומר ולא יוכלו לעלות. ועיי' בלקו"ת להגרש"ז (ויקרא יח יט) דברים קרובים בענין זה של מעלת קדושים כאלה, ומדמה אותם לדגים המשוטטים שלא בהדרגה, ועיי' בפ' משפטים בסבא. וזהו הכוורא אין ללמוד ממנו מדרכיו כשהם ניכרים לעין כל שהילוכו בקדושה ועבודה גדולה שאי-אפשר להדמות לו, רק לפעמים ע"י שצריך ללמוד עם תלמידיו הוא משפיל מדרגתו מעט, ונראה בו עניני עוה"ז וחומריות, ועיי'ז באדם שלא כמעלתו להתנהג כדרכיו, לתקן עצמו ע"פ מנהגיו, אבל הוא נופל בעניני עוה"ז. וגם כשלא יהיה זריז במצוות מעשיות, ואין כחו יפה לאחוז בחכמה, הוא מסוכן לאבד את קדושתו, לכן צריך לחזור למדרגתו ולעבוד בעבודת הגוף בתורה הנגלית וכ"ע תורה כפי מעלתו ולהזדרז במצוות ע"פ מצב גופו. אמר דזימנא חדא הוה אזלינן בספינתא, לעיין בעניני החכמה בהלבשת החומר כמש"כ כמה פעמים. וחזינן ההוא כוורא היינו אדם קדוש וגדול בענקים כרשב"י וחבריו, דיתבא ליה חלתא אגביה, כי יש בחי' פנים ואחוריים, ואחוריים הם ענין בחי' השפלה הנצרך להשלמת זולתו, וראה מצד בחי' אחוריו קצת עניני חומריות בהנהגתו, אבל באמת מחשבתו היתה בענינים גבוהים לתקן בעבודת הקודש כפי ענין החכמה הגלויה לו. אך סברינן דיבשתא הוא, ועושה הדברים כפשוטם, ועשינו גם אנו כמעשיו וסלקינן, עלינו במעלה לפי מחשבתנו ואפינן ובשלינן אגביה, עסקנו בעניני החומר, ולא עסקנו כ"כ במצוות המעשיות כמוהו שעקר ענינו בתורה וחכמה. אבל כד חס גביה, ונתעוררה אשתא דגרמי בו מקדושה העליונה שבלבבו, אתהפיך תיכף לאיש אחר, שזהו מדתם של קדושי עליון הללו, שאינם צריכים לשום הדרגה, כי כל מעשיהם בדבקות קדושת השי"ת, אז ראינו שאין אנו יכולים ללכת ע"פ הנהגתו ששגבה מאתנו, ואבדנו דרך, ואי לאו דהוה מיקרבא ספינתא, כי לא הרחקנו ללכת להסיח דעתנו מעניני פשוטי התורה ומעשי המצוות בזריזות ועבודה, שעמדה לנו להיות למגן בעדנו משטף מים, הוה טבעינן בתוך ים המים, כי הקדושים העליונים הם נמשלים לדגים שבים שאין צריכים כלים לשוט, ע"כ הם משוטטים ע"י חכמתם וקדושתם גם אם ממעטים במעשים ע"י שקידתם בתורה ועיון שכלי כרשב"י וחבריו, אבל כגון אנו צריכים להשלים עצמנו בכלי הגוף ועבודתו, שהם לנו כספינה לעבור ארחות ים, וזאת שעמדה לנו שלא הרחקנו הרבה.

חז. ימי זכרון

"האובדים" שביהדות על גבו של לויתן

כאשר אני מתבונן ב"אובדים" המצויים ברבבותיהם בין יהודי ארצות הברית, הריני נזכר במעשה שסיפר רבה בר בר חנא, האמורא הנודד, בבבא בתרא עג ע"ב:

"זימנא חדא הוא קא אזלין בספינתא (פעם אחת היינו מפליגים בספינה)

ספינה בלב ים, אפילו תהא נוחה, משוכללת ומצוידת כעין מלון מותרות כמה שתהיה, הרי המפליגים בה מתעייפים ושואפים להגיע ליבשה. כל שכן ששאפו וציפו לכך אלו שהפליגו בספינתו של רבה בר בר חנא, שבוודאי לא הצטיינה בנוחות ובמותרות. היתה זו כנראה סירה קטנה, שכל גל סוער וכל רוח שאינה מצויה עלולים היו להטביעה – ולכן:

וחזינו ההוא כוורא דיתבא ליה חלתא אגביה וקדח אגמא עליליה – סברין יבשתא היא וסלקין ואפינן ובשלינן אגביה (וכשראינו אותו לויתן שנערס חול על גבו וגדלים עליו עשבים וקנים – סבורים היינו שזו יבשה. עלינו אפינו ובישלנו על גבו) –

וטעינו באותה טעות מרה שטועים בה ה"אובדים" בכל הזמנים: הם סבורים שכבר הגיעו ליבשת מבטחים ובא הקץ לסבלם, תלאותיהם ונדודיהם, שסוף סוף אפשר להם לצאת מהסירה הקטנה ולעלות לחוף מבטחים ולמקום־מנוחה איתן. הנה ירוקה האדמה ויפה הנוף מסביב והתנאים הם טובים ומבטיחים. היהודים, שמטבעם הם בעלי מרץ ואנשי יוזמה, מזדרזים להאחז ולהתיישב ב"יבשתא", לעשות בה חיל ולפנות אל כל המקצועות והעסקים ולפתחם – כאילו הם בעלי ה"יבשתא".

וכד חס גביה – אתהפיך. ואי לאו דהוה מקרבא ספינתא – הוה טבעין (וכשחם גבו של הלויתן – נתהפך, ואלמלא היתה הספינה קרובה – היינו טובעים בים).

למזלם של היורדים ל"יבשתא" רבה בר בר חנא וחבריו לא נטשו את סירתם הקטנה ולכן יכלו לחזור אליה וכך ניצלו מטביעה. רבים מן ה"אובדים" שלנו נטשו לחלוטין – בלהיטותם לשכוח את עברם ואת מכורתם – את ספינת ישראל סבא מיד עם עלייתם ל"יבשתא". ממילא, כשמתהפך הלויתן, אין להם להיכן לחזור. כך היה המצב באשור, בספרד, בגרמניה ובשאר התפוצות, כאשר קרה והתהפכה ה"יבשתא" שעליה ניצב האובד הזקוף והעשיר.